

Dvě vstupenky

Krtek přešlapoval před starým dubem,
kde bydlela Myška.

Krtek nervózně podupával.

Krtek si mnul čenich.

Třikrát obešel dub.

Pak zaklepal:

ŤUK – ŤUK – ŤUK.

„Myško, to je doba!“
volal.

Krtek obešel dub ještě třikrát.

Postavil se pod oknem.

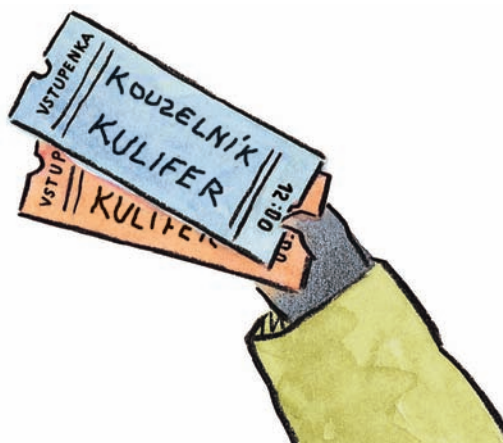
„Myško, pospěš si!“ zahulákal.

„Nechci přijít pozdě!“

V tlapce držel dvě vstupenky
na kouzelnické představení.

Krtek byl prostě do kouzel
blázen!

Myška přecházela sem a tam
a pak zase tam a sem.

Myška vrtěla ocáskem.

Myška se nervózně tahala za fousky.

Na posteli ležely dvoje šaty.

Jedny fialové se žlutými puntíky.

Druhé bílé s červenými proužky.

Třetí šaty visely na dveřích skříně.

Byly černé, poseté měsíčky a hvězdami.

„Propáníčka,“ pištěla Myška.

„Které si mám vzít?“

ŤUK – ŤUK – ŤUK. Myš slyšela Krtka, jak klepe.
„Momentíček,“ zavolala.

Pak ho uslyšela pokřikovat pod oknem.

„Strpení! Ještě minutku!“ volala.

Pořád se nemohla rozhodnout.

„Tak dobře,“ povzdychla si.

Zavřela oči a ukazovala si:

„En ten týky... tyhle!“

Myš otevřela oči.

„Šaty s měsíčky
a hvězdami!“

Před obytným autem už byly připravené klády.

„Jak vidíš, nepřišli jsme pozdě,“ řekla Myš.

„My jsme tu, Krtku, vlastně první! Kam si sedneme?“

„Úplně dopředu,“ navrhl Krtek.

„Třeba budu mít štěstí
a kouzelník mi dá
autogram.“

